

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: 1. H. A.,
 nar.,
 státní příslušnost: Afghánistán,
 2. H. A.,
 nar.,
 státní příslušnost: Afghánistán,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
 Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 eskort,
 se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2021, č. j. KRPA-290178-13/ČJ-2021-000022-MIG a ze dne 3. 11. 2021, č. j. KRPA-290179-14/ČJ-2021-000022-MIG,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalované, jimiž bylo rozhodnuto o jejich zajištění. V případě žalobce č. 1 bylo rozhodnuto o zajištění dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání, doba zajištění byla

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V případě žalobce č. 2 bylo rozhodnuto o zajištění dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců za účelem předání, doba zajištění byla stanovena na 14 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobci shodně namítají porušení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný dostatečně přesvědčivým způsobem neuvedl, na základě jakých skutečností má pochybnosti o nezletilosti žalobce č. 2, § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále žalobci namítají porušení § 3 správního řádu, žalovaný nezjistil skutkový stav bez pochybností, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, žalovaný si neopatrily dostatečné podklady a nevyšel z dostatečně zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, žalovaný neprovedl potřebné důkazy, § 68 odst. 3 správního řádu, odůvodnění je nedostatečné, žalovaný neuvedl své úvahy, čl. 3 a 5 EÚLP, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „směrnice“).
3. Žalobci namítají, že pochybnosti o nezletilosti žalobce č. 2 jsou založeny na obecných a nepřezkoumatelných tvrzeních. Žalovaný dostatečně přesvědčivě nedoložil existenci důvodných pochybností o nezletilosti žalobce č. 2. Žalovaný zdůvodnil své pochybnosti odkazem na zjevnou mentální a fyzickou vyspělost, vzrůst a celkovou tělesnou konstrukci. Jde o obecná tvrzení neindividualizovaná ve vztahu k žalobci č. 2. Není uvedeno, jak je například vysoký, nejsou definovány ani jiné aspekty vzrůstu značící zletilost. Žalobce č. 2 uvedl jako datum narození Y, ke dni zajištění mu bylo 16 let a 10 měsíců. V rozhodnutí absentují údaje, které uváděl ohledně své rodiny, aktivit v zemi původu. Přitom tyto by mohly být indiciemi pro určení věku. Není zřejmé, jak s těmito údaji správní orgán naložil. Žalovaný tak rezignoval na dostatečné zjištění skutkového stavu. Argumenty žalovaného o tom, že se žalobce snažil uvést jej v omyl, nejsou přesvědčivé. Žalobce nedostal dostatečnou příležitost prokázat svá tvrzení ohledně věku.
4. K argumentu, že žalobce č. 2 uvedl správní orgán v omyl ohledně data narození, neboť tvrdil, že nedodal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku či Bulharsku, žalobce namítá, že se správním orgánem plně spolupracoval a odpovídal na dotazy. Z dostupných zpráv plyne, že v Rumunsku není dostatečný počet tlumočnicků, proto nejsou údaje o žadatelích správně zaznamenány. Údaje se tak mohou lišit. Úředníci tam neposkytují správné informace o azylovém řízení. Žalobce netajil svůj pobyt v Rumunsku a Bulharsku, naopak sdělil, že mu tam byly sejmuty otisky prstů. Žalobce nemusel porozumět tomu, že odebráním otisků prstů podal žádost o mezinárodní ochranu. I pokud by snad neuváděl pravdu ohledně podané žádosti v Rumunsku či Bulharsku, nevylučuje toto nezletilost. Žalobce odkázal na rozhodnutí II. ÚS 482/21 ze dne 7. 7. 2021 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 106/2020 – 42 ze dne 31. 7. 2020. Rysy tváře či mentální vyspělost nemohou zpochybnit nezletilost.
5. Žalobci nesouhlasí s nezbytností zajištění. Jedná se o krajní řešení. Mají za to, že by v jejich případě postačovalo uložení některého ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Byla zde alternativa uložit opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán mohl v koordinaci se SUZ uložit povinnost zdržovat se

v jednom z Přijímacích či Pobytových středisek správy uprchlických zařízení MV a být zde přítomen za účelem kontroly. Tím by bylo též dosaženo toho, že by byl žalobci dostupní pro další úkony v řízení. V pobytových střediscích je nutné registrovat příchod a odchod. MV tak má přehled o pobytu dotyčných osobách. Možnost využití alternativy je zde i dle důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců (zákon č. 176/2019 Sb.), která rozšiřuje možnosti vůči rodinám s dětmi. Dle rozhodnutí NSS č. j. 7 Azs 417/2019 – 60 ze dne 21. 5. 2020 je alternativa PřS Zastávka vhodná pro další zranitelné skupiny. Argument, že žalobci nemají na území adresu bydliště a zvláštní opatření nelze uložit, nemůže obstát.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce č. 2 se na území nacházel bez dokladu, kterým by mohla být ověřena totožnost. Lustracemi bylo zjištěno, že žalobce č. 2 je žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku a Rumunsku. Tento žalobce byl zajištěn dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců právě z důvodu pochybností o věku. Bylo postaveno na jisto, že existuje důvodná pochybnost o věku žalobcem uváděném. Ta je vyvolána zejména fyziologickými vlastnostmi – stavba těla, vzrůst, vousy. Bylo provedeno rentgenové vyšetření klíční kosti za účelem zkoumání skutečného věku a byla zaslána žádost o provedení sociálního šetření. Správní orgán jednal v duchu společné azylové politiky. Nedošlo k ustanovení zletilosti žalobce. Žalovaný vycházel ze zjištěného skutkového stavu, i pokud jde o možné užití zvláštních opatření. Odůvodnil, proč k jejich uložení nepřistoupil. Žalobci nesporně pobývali na území neoprávněně. Je naplněna i druhá podmínka pro zajištění za účelem předání – existence platného a účinného předpisu EU – Dublinské nařízení. Je naplněna rovněž podmínka ohledně naplnění kritérií vážného nebezpečí útěku. Rovněž musí být hodnoceno, zda nepostačuje mírnější cesta – uložení zvláštních opatření. Tato možnost je vázána na předpoklad spolupráce dotyčného se správním orgánem a absenci důvodné obavy, že by se dotyčný vyhýbal výkonu rozhodnutí. V případě žalobců bylo užití mírnějších opatření vyloučeno. Žalobci cestovali nelegálně ve skrytu vozidla bez dokladů za pomoci převaděčů, existuje tedy důvodná obava z maření předání.
7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Dne 3. 11. 2021 byla ve vestibulu hl. n. v Praze provedena pobytová kontrola, kde byl zjištěn pohyb 6 cizinců. Ti nepředložili žádné doklady ohledně prokázání své totožnosti. Dle dokumentů, které měli cizinci u sebe, bylo zjištěno, že jde (v případě zde řešených žalobců) o cizince - I. H., nar. X, st. přísl. Afghánistán a I. H., nar. Y, státní příslušnost Afghánistán.
9. Při podání vysvětlení žalobce č. 1 uvedl své jméno H. A., sdělil, že neví, kdy se narodil, je mu 20 let. Nikdy neobdržel žádný doklad totožnosti. Rodný list má ve vlasti. K dotazu, že v osobních věcech byl nalezen doklad vydaný v Rumunsku na jméno I. H. nar. X sdělil, že když přišel do Rumunska, měl u sebe nějaký papír tohoto člověka, je to jeho kamarád, tak jej zapsali, jako by byl jeho. Jiná jména neužívá. H. A. zná, je to jeho bratr. Ostatní zajištěné osoby nezná. Jeli pouze spolu kamionem z Rumunska. Nalezené jízdenky z Českého Těšína do Prahy a z Prahy do Jeny byly jeho, bratra a ještě další osoby. Ví, že pobývá v ČR, chtěl se dostat do Německa. Z Afghánistánu vycestoval v červenci 2021, poté do Íránu, Turecka, Bulharska, Srbska a Rumunska. Tam nastoupil do kamionu do Německa, vystoupil zde, protože myslel, že kamion pojedje do Polska. Cestu zařizoval strýc z Afghánistánu, stála 1 600 eur, jel i jeho bratr. Z Afghánistánu se dostal za pomoci převaděčů. V Rumunku byl v uprchlickém táboře, brali tam otisky prstů, o azyl nežádal.

Poté se díky převaděči dostal na cestu do Německa. Do ČR přijel 2. 11. 2021 večer. Chtěl do Německa, nikoho tam nemá. Do ČR se dostat nechtěl. Test na covid-19 nepodstoupil, je očkovaný, doklad o tom vyhodil. Z Afghánistánu odjel kvůli války, bojí se Tálibánu. O azyl nikde nežádal, v Rumunsku mu vzali otisky prstů a udělali kartu. Nebyl nikdy v armádě, studoval. Zbytek rodiny kromě bratra zůstal v Afghánistánu. Je svobodný a bezdětný. Ve vlasti má dokončené gymnázium, chtěl studovat VŠ, ale není tam klid. Do Německa jel za kamarádem do města Jena. Je muslim. Nemá žádný doklad. Nemá zde žádné ubytování, má minimální hotovost, koupil pouze jízdenky do Německa. V Rumunsku dostali s bratrem 40 euro. Chce do Německa, chce v Evropě žít a pracovat. Do vlasti se nechce vracet, je to tam nebezpečné. V ČR nemá žádné vazby.

10. Žalobce č. 2 při podání vysvětlení sdělil své jméno H. A., neví, kdy se narodil, je mu 16 let. Nemá žádný doklad totožnosti ani jej neměl, rodný list má v Afghánistánu. Jiná jména neužívá. Jeho bratr je H. A. Cestovali spolu. Ostatní osoby nezná, jeli pouze spolu kamionem z Rumunska. Z Afghánistánu vycestoval v červenci 2021, poté do Íránu, Turecka, Bulharska, Srbska a Rumunska. Cestu zařídil strýc. Celou dobu byl s bratrem. V Rumunsku byl v uprchlickém táboře, brali tam otisky prstů. O azyl tam nežádal. Do ČR přijel 2. 11. 2021, jeli kamionem z Rumunska. Kamion měl jet do Německa, ale mysleli si, že jede do Polska, tak vystoupili. Z Českého Těšína jeli do Prahy a chtěli pokračovat do Německa. Chtěl zůstat v Německu. Test na covid-19 si dělal v Afghánistánu, Bulharsku a Rumunsku. V Afghánistánu je válka, má strach z Tálibánu. V Německu chce pracovat. Nikdy nežádal o azyl, v Rumunsku mu vzali otisky prstů a udělali kartu. Kartu ztratil. Nikdy nebyl v armádě, studoval do 4 třídy, pak prodával brambory. Zbytek rodiny kromě bratra je v Afghánistánu. Je svobodný a bezdětný. Bratr má kontakt na kamaráda v Německu, kam jeli. Neumí číst ani psát, pouze se umí podepsat jménem. Když vycestoval z Afghánistánu, bylo mu 16. Nebál se, celou dobu je s bratrem. Ostatní sourozenci jsou zatím doma. Nezná datum narození, rodiče mu pouze vždy řekli, kolik je mu let. Peníze nemá, má je u sebe bratr. V Rumunsku dostali 60 euro. V Německu chce studovat a pracovat. Přijel bez dokladů, žádný doklad nikdy neměl. Ví, že porušil zákony, že by měl mít pas a vízum. Do vlasti se vracet nechce, otec pracoval u tajné služby a bylo mu vyhrožováno.
11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť neshledal nezbytným jednání nařídit a ani účastníci řízení jeho konání nenavrhli.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
13. Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

14. Dle 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Policie je oprávněna v případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, takového cizince zajistit do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. Odmítne-li nezletilý cizinec bez doprovodu provedení úkonů ke zjištění věku, hledí se na něj jako na zletilého cizince. Pokud výsledky zjišťování věku nejsou průkazné, hledí se na cizince jako na nezletilého cizince bez doprovodu.
15. K obecným námitkám týkajících se porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tato porušení nenalezl. Žalobou nejsou nadto jednotlivá porušení blíže definována, není proto zřejmé, jak konkrétně měl žalovaný daná ustanovení porušit. Žalovaný si opatřil dostatek adekvátních podkladů a skutkový stav dostatečně zjistil, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, zjistil všechny okolnosti. Rozhodnutí není nezákonné a soud neshledal v postupu žalovaného deficit.
16. K námitce ohledně toho, že žalovaný neuvedl dostatečné pochybnosti o nezletilosti žalobce č. 2, soud uvádí následující.
17. Podstata námitek žalobce č. 2 je, že se domnívá, že žalovaný pochyboval o jím uváděném věku 16 let, kdy měl nedostatečně uvést, na základě jakých znaků se domnívá, že je žalobce ve skutečnosti starší. Žalovaný také pochybil tím, že není jasné, zda dostatečně vyhodnotil tvrzení o sociální situaci žalobce a situaci v zemi. Rovněž fakt, že by žalobce uváděl nepravdivé skutečnosti ohledně své (ne)vědomosti o podaných žádostech o azyl, dle žalobce nevylučuje nezletilost.
18. Žalobcem deklarovaný věk byl 16 let, kdy tak mu měli jeho věk sdělit rodiče. Žalovaný přistoupil k zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců s tím, že konstatoval, že pro zjevnou mentální vyspělost, kterou měl možnost posoudit při podání vysvětlení, a též pro vyspělost fyzickou - vzrůst, vousy a celkovou tělesnou konstrukcí, se může jevit žalobce jako osoba dospělá. Dále uvedl, že v rámci zajištění bude požádáno o vyšetření žalobce a bude se zkoumat jeho skutečný věk.
19. Pokud jde o tvrzení, že žalovaný dostatečně nerozvedl, na základě jakých skutečností považuje žalobce za staršího, soud uvádí, že žalovaný předně nezletilost žalobce nevyloučil, nýbrž poukázal na výše uvedené konkrétní fyzické a mentální znaky, které jej vedly k pochybnosti o tom, že věk žalobce je 16 let. Tyto faktory žalovaný výslovně specifikoval a v návaznosti na ně provedl potřebná šetření – sociální posouzení a ověření skrze metodu zjištění kostního věku. Není pravdou, že by žalovaný rozhodné znaky neindividualizoval, neboť mj. výslovně zmínil mentální vyspělost žalobce, kterou projevil při podání vysvětlení. Rovněž se mělo jednat např. o vousy.
20. Co se týče tvrzení žalobce ohledně jeho rodiny či situace v zemi, pak se žalovaný sice zaobíral toliko tvrzeními žalobce ohledně společného vycestování s bratrem, nicméně je třeba uvést, že žalobce žádné skutečnosti ohledně svých poměrů, které by mohly prokázat jeho nezletilost, nezmiňoval. Soud proto pochybení žalovaného neshledává, a to tím spíše, pokud žalobce právě svým vycestováním prokázal naopak svou mentální vyspělost, na kterou poukázal i žalovaný, kdy je žalobce evidentně schopen pohybovat se v rámci

Evropy s jasným cílem dostat se do Německa. S rodinou je v kontaktu na dálku. Fakt, že je to bratr, kdo rozhoduje, rovněž sám o sobě nezletilost nedokazuje.

21. Pokud žalovaný našel o věku žalobce pochybnosti, bylo na místě, aby byly tyto pochybnosti vyvráceny. V tomto směru žalovaný nepostupoval nikterak v neprospěch žalobce. Žalovaný postupoval podle § 129 odst. 5 a činil následně neprodleně kroky k ověření věku, přičemž přistoupení k ověření neznámá, že by žalovaný žalobci nevěřil (byť by k tomu mohl mít celou řadu důvodů). Ověření je naopak důležité pro správnost skutkového stavu. I sám žalobce ostatně své námitky staví mj. na požadavku dostatečného zjištění skutkového stavu a soud tak nevidí důvod, proč by se měl bránit právě ověření konkrétních skutečností, tím méně, pokud je považuje žalobce za pravdivé. Pokud by žalobce naopak uváděl tvrzení nepravdivá, pak nelze případná opačná zjištění považovat jako zjištění v jeho neprospěch. Pokud by naopak žalovaný rezignoval na jakékoli další zjišťování, ač by měl o tvrzeném věku pochybnosti, pak by bylo namísto o skutkových zjištěních pochybovat. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců, pokud na základě pochybností o tvrzeném věku žalobce přistoupil k ověření věku a zajistil současně žalobce jako nezletilého bez doprovodu.
22. Tvrdí-li žalobce č. 2, že i kdyby správnímu orgánu neuvedl pravdu o tom, že dříve žádal o azyl, nevylučuje to nezletilost, soud uvádí, že nepravdivé tvrzení o nepodání žádosti o azyl v jiné zemi vede k celkové nevěrohodnosti žalobce, tedy že uvádí nepravdivé údaje také o své identitě, o které měl žalovaný důvodně pochybnosti na základě fyziologické vyspělosti žalobce.
23. Žalovaný provedenými lustracemi zjistil, že oba žalobci požádali o azyl v Bulharsku a Rumunsku. Tvrdí-li žalobce č. 2 v žalobě, že v Rumunsku nejsou žadatelé dostatečně poučeni o tom, že na základě otisku prstů „automaticky“ žádají o azyl, soud považuje toto tvrzení za nedůvěryhodné, neboť i sami žalobci při podání vysvětlení uvedli, že v Rumunsku dostali současně „kartu“, o které žalobce č. 2 dodal, že ji ztratil. Oba pak rovněž uváděli, že byli v Rumunsku v uprchlickém táboře a dostali tam 40 resp. 60 euro na útratu. I již na základě pouze těchto skutečností má soud za to, že žalobcům musela být skutečnost o podaných žádostech známa. Nadto karta žadatele o azyl z Rumunska žalobce č. 1 je součástí spisu, přičemž fotografie na ní zachycená odpovídá podobě žalobce dokumentované fotografiemi žalovaného. Žalobce č. 1 sice o tomto dokumentu uvedl, že se v něm nejedná o jeho identitu, nýbrž je o identitu kamaráda, jehož doklad měl údajně mít při sobě v době registrace v Rumunsku, nicméně toto tvrzení soud považuje rovněž za neprůkazné, nadto je spíše dokladem o tom, že žalobci věděli o žádostech o azyl.
24. V této souvislosti soud podotýká, že není jasné, zda žalobci dříve vystupovali pod odlišnou identitou a nyní ji změnili, nebo se skutečně jmenují H. A., nar. X a H. A., nar. Y. Nutno v tomto ohledu zmínit, že při podání vysvětlení žalobce č. 2 své jméno uvedl jako H. namísto H. K dotazu, zda zná osobu H. sdělil, že zná osobu H., což má být jeho bratr. V žalobě se nakonec žalobce č. 2 podepsal jako H. V jiném podání je uveden jako H. Tedy zde je celá řada variant jmen a příjmení žalobců, která není možné nijak ověřit. Nelze přitom odhlédnout ani od zcela odlišné identity, která byla zjištěna při zajištění dle úředního záznamu – I. H. a, nar. X, st. přísl. Afghánistán a I. H., nar. Y. Liší se i data a ročníky narození. Dále soud poznamenává, že přestože oba žalobci mají být bratři, pouze 2. žalobce k dotazu o možnosti návratu do země původu uvedl, že jeho otec pracoval u tajné služby, a proto je jim vyhrožováno. Pokud by daná skutečnost byla pravdivá, lze více než předpokládat, že o tvrzenou akceleraci azylového příběhu, by se podělil i 1. žalobce.

Pokud tak neučinil, jen prokázal nevěrohodnost tvrzení obou žalobců v jakémkoliv rozsahu jejich tvrzení.

25. Námitku ohledně možnosti mírnějších opatření soud jako důvodnou taktéž neposoudil.
26. K tomu soud úvodem konstatuje, že uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016 - 38 ze dne 28. 2. 2017).
27. Žalovaný v rozhodnutí ohledně žalobce č. 1 uvedl, že u něj nelze s ohledem na to, že nedisponuje žádným cestovním dokladem, bezpečně zjistit a ověřit totožnost. Prokazatelně učinil na území Bulharska a Rumunska žádost o azyl, kdy následně území svévolně opustil, aniž by vyčkal ukončení procedury. Vycestoval do ČR, která měla být pouze tranzitní zemí na cestě do Německa. Svým vstupem žalobce současně porušil opatření Ministerstva zdravotnictví ČR. Vstoupil na území ČR bez dokladu, avšak měl u sebe rumunský doklad s jeho fotografií vystavený na jinou identitu. Nebylo proto možné ani ověřit s jistotou identitu žalobce. Sám žalobce uvedl, že má v úmyslu pokračovat do Německa. Celou dobu se na území ČR nacházel neoprávněně s minimální finanční hotovostí, pobyt byl navíc zjištěn kontrolou hlídky. Existuje zde nebezpečí útěku, žalobce nemá v úmyslu se vrátit do domovského státu, ale ani do Bulharska či Rumunska. Žalovaný usoudil, že žalobce by patrně z území dobrovolně nevycestoval, a dále by se pohyboval na území smluvních států dle svého uvážení za situace, kdy disponuje minimálními finančními prostředky a nedisponuje cestovními doklady. K ČR nemá žádnou vazbu.
28. Obdobné závěry žalovaný uvedl i ohledně žalobce č. 2. Konstatoval, že z jeho vyjádření plyne, že nedisponuje finančními prostředky, existují pochybnosti o jeho věku. Na území ČR nemá žádnou vazbu. Nemá v ČR žádnou adresu pobytu, pobývá zde neoprávněně a bez dokladu. Je dán předpoklad, že nebude chtít být předán do země, kde žádal o azyl. Cizinec se zjevně snaží dostat do Německa, mohl by se tedy skrývat a vyhýbat se výkonu rozhodnutí.
29. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v*

době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

30. V obou případech žalovaný ze shodných důvodů možnost použití zvláštních opatření vyloučil.
31. K možnosti dle písm. a) žalovaný v obou rozhodnutích obdobně uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobci plnili tam uložené povinnosti. V případě žalobce č. 1 žalovaný konstatoval, že na území ČR nemá žádný povolený pobyt. Bezprostředně po příjezdu byl zadržen policejní hlídkou, nemá zde žádné bydlení. Před příjezdem si nezajistil žádné ubytování. Všechny osobní věci měl u sebe, neboť měl v úmyslu z ČR hned vycestovat. V ČR nemá žádný majetek, disponuje minimální hotovostí. Žalovaný uvedl, že nemá žádnou záruku ohledně dodržování povinností, navíc není ani jasné, na jaké adrese by se měl žalobce zdržovat. Obdobně u žalobce č. 2 byla možnost užití tohoto zvláštního opatření taktéž vyloučena. K tomu soud pouze dodává, že absence zajištěného bydlení v ČR je sice pochopitelná, pokud žalobce měl v úmyslu ČR pouze projet, a plně ztotožňuje se závěry žalovaného, že na základě pobytové historie obou žalobců je možnost aplikace písm. a) vyloučena.
32. S ohledem na to, že žalobci měli k dispozici pouze minimální finanční prostředky, nebylo možné využít ani možnost dle písm. b). Žalovaný taktéž vyloučil aplikaci opatření dle písm. c) a d), k čemuž uvedl, že žalobci neskýtají dostatečnou záruku, že se budou osobně hlásit policii ve stanovené době. Dané je podloženo skutečností, že žalobci nerespektují zákony ČR. Je zřejmé, že dobrovolné vycestování do země původu je vyloučeno.
33. Co se týče žalobní námitky, že žalovaný měl použít zvláštní opatření dle písm. d) daného ustanovení, tedy *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly*, pak soud uvádí, že žalobci neuvedli na území ČR žádnou adresu pobytu, kde by se měli nacházet. Tvrzení o tom, že by mohli pobývat ve středisku, uvádí až nyní k žalobě.
34. Především však je třeba uvést, že žalovaný aplikaci možnosti zvláštního opatření dle písm. d) vyloučil z důvodu, že v případě žalobců není žádná záruka dodržování uložených povinností. V tomto ohledu soud musí s žalovaným zcela souhlasit, neboť žalobci svým dřívějším jednáním rozhodně důvěryhodnost neprokazují. Žalobci pobývali v uprchlickém táboře v Rumunsku, ze kterého následně odcestovali v kamionu. Shodně opakovaně vypověděli, že cílem jejich cesty bylo výhradně Německo, kde měli v úmyslu jet za kamarádem, dále tam studovat či pracovat. Shodně uvedli, že v ČR naopak žádný pobyt neplánovali, pouze se zde fakticky ocitli poté, co raději vystoupili z kamionu, když měli pochybnost o tom, že jede do Polska. Poté pokračovali vlakem do Prahy a chtěli dále do Německa. Z pobytové historie obou žalobců je naprosto zřejmé, že nemají v úmyslu pobývat v jiné zemi než v Německu a za tímto účelem se přemísťují v rámci různých zemí.
35. Žalobci tak naopak přímo prokázali, že v minulosti nebyli ani s to dodržet povinnost setrvat v táboře státu, v němž požádali o mezinárodní ochranu, o čemž údajně nevěděli, což ale soud považuje za značně nedůvěryhodné i s přihlédnutím k tomu, že žalobce č. 1 měl u sebe kartu s označením žadatele o azyl z Rumunska a žalobce č. 2 zmínil, že tuto kartu měl také, avšak ji ztratil. Nelze rovněž v tomto ohledu pominout, jak soud již dříve uvedl, že zmíněná karta žalobce č. 1 je vystavena na jiné jméno, než žalobce uvedl správnímu orgánu. Žalobce č. 1 dané odůvodnil tím, že karta ve skutečnosti není jeho, ale

jiné osoby, nicméně dané je opět nemožné potvrdit a ověřit a soud tak v celkovém ohledu hodnotí celou pobytovou historii jako značně nedůvěryhodnou.

36. Není zde důvod důvěřovat žalobcům, že by se nepokusili opět svévolně opustit dané zařízení a vycestovat do Německa, ačkoli mají být předáni v rámci dublinského řízení. Pokud žalobci požádali o azyl v Rumunsku a Bulharsku, jsou adekvátně činěny kroky směřující k jejich předání tam, a nikoli do Německa. Možnost alternativy k zajištění je vázána na spolupráci se správním orgánem a absenci obavy z maření výkonu rozhodnutí, v případě žalobců však tyto požadavky nejsou naplněny, jestliže naopak se svévolně pohybují po Evropě a uvádí zjevně nedůvěryhodná tvrzení, a to i co se týče samotné jejich identity. V případě žalobců tak nejen, že nebyl naplněn předpoklad pro uložení zvláštních opatření z důvodu absence záruky zdržování se na adrese a dodržování povinností, ale nebylo ani možné zjištění totožnosti bez pochybností.
37. Žalobci se vlastní vinou uvedli do stavu, kdy správním orgánům nezbyvá, než na ně nahlížet jako na značně nedůvěryhodné. Svým jednáním rozhodně neprokazují, že by bylo možné se spolehnout na to, že se budou nacházet v daném místě v danou dobu za účelem kontroly. Lze naopak očekávat, že by se snažili místo opustit a vycestovat do Německa.
38. Lze shrnout, že jednotlivá zvláštní opatření nemohla být použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobci zvláštní opatření nesplnili. Žalovanému proto nezbylo než přistoupit k zajištění žalobců.
39. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobci ve věci úspěch neměli a žalované žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 12. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce